

DIN NÄSTA

En tidning från Räddningsmissionen

Nummer 2, 2021

Tema:
Barn &
Unga

Kreativitet och gemenskap bakom Svängdörren

När 14-åriga Amrit hittade till kulturskolan Svängdörren hittade han hem. – Allt är perfekt här, säger han. Läs intervjun med Amrit och Edo.

● SID 4

Nytt projekt med familjehems- stöd på barnens villkor

Räddningsmissionen har under våren startat Syskonstödet, ett unikt projekt med syfte att stötta biologiska i ett familjehem. Läs intervjun med projektledaren Annika Leckström

● SID 8

Aktuellt

Bli volontär på MatRätt!

Vårt arbete kan inte bli helt digitalt och behovet av volontärer är stort. Just nu finns lediga uppdrag i vår matsvinnbutik MatRätt och som studiestödare och läxhjälpvolontär.

Läs mer på:
raddningsmissionen.se/volontar

Bli familjehem /jourhem!

Räddningsmissionen vill skapa goda förutsättningar för barn och ungdomar som är i behov av en trygg uppväxtmiljö. Vi rekryterar, utreder, utbildar och handleder familjehem och jourhem som tar emot ett barn i sitt hem.

Läs mer på
raddningsmissionen.se/familjehem

Hyr ut via Hjärterum!

Hjärterum är ett projekt för att motverka den stigande hemlösheten. Via Hjärterum kan du hyra ut i andrahand på ett tryggt och smidigt sätt, då Räddningsmissionen står som garant på kontraktet.

Läs mer på
www.hjarterum.com

Räddningsmissionen
Nordhemsgatan 12
413 27 Göteborg
Telefon: 031-712 12 00
E-post: info@raddningsmissionen.se
www.raddningsmissionen.se

Ansvarig utgivare
Emil Mattsson

Redaktör
Joachim Lundell, 031-712 12 55

Medarbetare i detta nummer
Emil Mattsson, Joachim Lundell,
Eva Erlandsson, Erika Persson, Sofia
Rydhard, Sandra Malmtoft
och Erika Nordbring.

Bild omslag
Erika Persson

Prenumeration
Det kostar inget att få
DIN NÄSTA i brevlådan. Hjälp oss
gärna att sprida tidningen.

**Vill du ge en gåva till
Räddningsmissionen?**

Postgiro: 90 04 44-1
Bankgiro: 900-4441
Swish: 900 44 41

90 SVENSK
KONTO INSAMLINGS
KONTROLL

LEDARE

Emil Mattsson
Direktor Räddningsmissionen

Fri att andas

Jag skrollar förtrött på Instagram. Vårens första blåsippor. Ett kvällsdopp i Fiskebäck. En tioåring som hoppar i sängen. En tejp bil på väg till skroten. Men så dyker det upp ett inlägg från en bekant. Det sticker ut från mängden. Hon lägger ut en bild på sig själv och ger en kort sammanfattning av det som blev hennes liv. Lyckad skolgång, universitetsstudier, pastorsutbildning och arbete som föreståndare i en församling. Men sen tog sjukdomen över. De senaste åren har hon levt med kronisk smärta. Hon beskriver rädslan över att förlora sig själv, att den glada person hon innerst inne är ska tyna bort. Om känslan av att kroppen är en bur som förhindrar henne från att vara sig själv. Så ofattbart smärtsamt att läsa. Omöjligt att begripa. Och samtidigt så modigt. Att lämna ut sig själv, sin nakenhet, sin smärta.

Vi lever i en tid där många kämpar med sina liv, inte minst barn och unga. I Folkhälsomyndighetens nationella enkät svarade förra året 66% av alla kvinnor i åldern 16-29 år att de led av oro, ångslan eller ångest, en uppgång från 46% på tio år. Så mycket smärta det finns i världen. Blir den någonsin delad med andra?

Tyvär gör vi ofta allt för att kapsla in det svåra för att istället lägga vår kraft på ytan. Svenska dagbladet publicerade nyligen en artikelserie om att många unga tjejer, men också killar, i allt högre grad lägger ut filtrerade bilder på sig själva i sociala medier. Varför? Därför att det ger mer respons, fler hjärtan. Den förskönade bilden av en själv verkar vara enklare att spontant tycka om än själva verkligheten. Plastikkirurgier beskrev i artiklarna hur allt fler besökte deras kliniker med just dessa utskrivna filterbilder av sig själva, villiga att betala hundratusentals kronor för att låta forma sina ansikten utifrån dessa idealbilder.

Det hade varit bekvämare att bara peka på de andra, men det gäller också mig. För tio år sedan drabbades jag av en ansiktsförlamning till följd av en förmodad borreliainfektion. Det gör att min mimik i halva ansiktet är kraftigt begränsad. Vanliga dagar tänker jag inte så mycket på det, folk nära mig har vant sig och själv ser man ju inte sig själv utifrån. Men i pandemins Zoom- och Teams-värld när man ständigt ser sitt eget ansikte på en datorskärm kan jag lida över hur jag ser ut. Hade jag kunnat betala mig fri från att tvingas se ansiktsförlamad ut hade jag kunnat offra allt jag ägde för att förändra det.

Men tänk om vi kunde vända på det, tänk om våra brister kunde bli en ingång till ett verkligt liv? Just detta är ju hemligheten i tolvstegsrörelsen. I det gemensamma delandet av smärtor, beroenden och tillkortakommande blir det plötsligt enklare att leva. Ny luft kommer in i systemet, man kan andas igen.

”Herre du vet allt” Jag älskar den korta bekännelse som Petrus gjorde vid Genesarets strand. Petrus som hade gjort bort sig så totalt, satt nu öga mot öga med Jesus, den han hade förrått och svikit. Du vet vem jag vill vara, vet de bilder jag försöker måla upp av mig själv, du känner hela mig, det goda såväl som det onda, mina tillkortakommanden, min synd, mitt allt.

”Du vet allt”. Tänk om vi skulle försöka vara sådana vänner. Som vågade dela livet i dess helhet med varandra, både våra skyltfönster och med det finns bakom. Tänk om vi också kunde dela den ärligheten med barn och unga omkring oss. Hade det inte varit enklare att andas då?

Svängdörren är alltid öppen för musik, gemenskap och framtidstro

– Om Svängdörren inte fanns skulle jag bara ha suttit hemma och haft det tråkigt. Det säger Amrit, 14 år, som kommer till kulturskolan Svängdörren i Lövgärdet varje dag. Svängdörren drivs av en passion för musiken, ungdomarna och närområdet. Vi träffar Amrit och ledaren Edo Bumba, två nyckelpersoner på Svängdörren, som tillsammans sprider glädje och framtidstro i stadsdelen.

SVÄNGDÖRREN / TEXT: SOFIA RYDHARD / FOTO: ERIKA PERSSON

I den stora ljusa kyrksalen i Rosa Huset, en Equmeniaförsamling mitt i Lövgärdet sitter Edo Bumba och spelar gitarr och planerar inför gudstjänsten på söndag. Han välkomnar oss med ett stort leende och vi tar en rundtur i lokalerna där vi träffar två elever, Amrit och Apostol. Amrit går runt och fixar i lokalerna och Apostol sitter i ett av studiorummen och jobbar med sin musik. Innan vi pratar vidare med killarna sätter vi oss ner med Edo och pratar om hur Svängdörren startade.

– Jag fick frågan av Jan Mattsson om jag ville vara med och starta Svängdörren och vi började då med djembe-kurser. Sedan blev det mer och mer en musikskola med gitarr och kör, berättar Edo Bumba, som är en välkänd musikprofil, framförallt när det gäller djembespel och olika typer av slagverk.

– Att se barnen och ungdomarna utvecklas och att fånga upp talanger är så roligt. Jag känner en speciell

glädje och trygghet här, säger han. Det märks att Edo bryr sig om sina elever, han gräver fram ett klipp på en av sina duktiga sångare på sin mobil, hon är bara elva år gammal.

Svängdörren känns som hemma

Svängdörren är en bred musikskola, nuförtiden finns även digital musikproduktion och inspelningsmöjligheter i lokalerna.

– Det blir mycket rap och hip hop, berättar Edo. Ungdomarna har mycket texter och kreativitet i sig och vi försöker hjälpas åt med vad de vill uttrycka. Det är viktiga samtal och vi ser att många har lyckats även bortom Svängdörren, säger han och pratar stolt vidare om guldskvivorna som hänger inne i studion.

Det dröjer inte länge innan Edo börjar prata om Amrit som idag är en drivande kraft i Svängdörren med en stor passion för inte bara musiken, utan verksamheten i stort.

– Vi var runt i skolorna och spelade

och informerade om Svängdörren. Efter några dagar stod han bara här. Amrit är med på allting och han är intresserad av allt som händer, från städning och fix i lokalerna till att hjälpa de andra eleverna med musikproduktion och inspelningar. Han är som en extra lärare som kan hoppa in när jag inte har tid, vi borde börja betala honom, skrattar Edo.

Amrit är fjorton år, går på Engelska skolan och bor i Lövgärdet med sina föräldrar, lillebror och lillasyster. Detta är hans tredje år på Svängdörren. Han berättar om sitt stora musikintresse och en stöttande familj.

– Det är bara jag som sysslar med musik i min familj och jag höll det hemligt länge för jag trodde att familjen inte skulle gilla det, men det gör dom, ler han. Han är här varje dag när det är öppet; måndag till torsdag. Nu fokuserar han på att skapa musik; hiphop, rap och att skapa beats, men spelar också

cello. Det märks att de har skapat ett speciellt band, Amrit och Edo.

– Jag träffade Edo genom skolan och när jag kom till Svängdörren fick jag direkt bestämma vad jag ville göra, jag ville bygga studio, så vi började städa och fixa. Sedan dess har vi hängt mycket, berättar han.

Amrit menar att det känns som hemma på Svängdörren.

– Här får man förtroende, man får nyckel till studion och få vara här ensam så länge man vill och behöver inte betala något. Jag kan komma bort från allt illa som händer i stan. Om Svängdörren inte fanns skulle jag bara ha suttit hemma och haft det tråkigt.

Framtidstro trots pandemi

Edo menar att Svängdörren tar vara på kreativitet och att framförallt musiken ger barnen och tonåringarna en ny framtidstro.

– Alla hittar sin talang och roll här,

” Utan Svängdörren skulle jag bara sitta hemma och ha tråkigt.

det är livsviktigt för självförtroendet, menar Edo. Vår El Sistema-orkester, till exempel, fullständigt avdramatiserar klassisk musik, det är få barn här som har hört klassisk musik i verkligheten, säger han.

Dock har den pågående Coronapandemin satt stopp många av de musik- och sånggrupper som normalt träffas här.

– Innan Corona var det fullt med barn här, från 4-5 års-åldern och uppåt. Vi hade en full orkester samlad, berättar Edo och det märks att han saknar det mycket. Många barn kan inte komma eftersom de bor med familjemedlemmar i

Apostol till vänster är en av eleverna som jobbar med musikproduktion. Han är 15 år och har varit här i två månader. – Jag började göra musik hemma men det är en bättre dator här, jag trivs bra. När jag blir stor vill jag vill göra musik och leva på det, säger han.

riskgrupp. Men vi bygger vi upp verksamheten igen så mycket det är möjligt, berättar han. Edos egen favorit barnkören, också kallad ”Bumbabarnen” efter han själv, hoppas han komma igång med snart.

Amrit berättar att han vill fortsätta att jobba med musik på något sätt, gärna med att undervisa andra. Det märks att han har fullt fokus på att utveckla Svängdörren och sin egen talang.

– Mina kompisar får inte komma hit, de stör mitt arbete, skrattar han.

Innan vi lämnar Svängdörren får Amrit frågan vad han skulle göra om Svängdörren plötsligt skulle få en massa pengar. Svaret kommer snabbt.

– Jag behöver ingenting! Allt är perfekt här, säger han och ler stort.

FAMILJEHEM / TEXT: JOACHIM LUNDELL / FOTO: ERIKA PERSSON

Nytt projekt ska ge familjehemsstöd på barnens villkor

Familjehemsavdelningen på Räddningsmissionen har under våren startat upp projektet Syskonstödet för att stötta biologiska barn i familjehem. Projektet genomförs med stöd från Allmänna Arvsfonden och projektgruppen med fem ungdomar med erfarenhet av familjehemslivet har haft sina första träffar.

– Det är en fantastisk referensgrupp. Vi har fått så mycket kloka tankar och idéer redan, berättar Annika Leckström som är projektledare.

Referensgruppen består av fem ungdomar som alla har erfarenhet av att vara familjehem.

Syskonstödet är ett unikt projekt som Räddningsmissionen driver och som ska bli ett stöd för att öka de biologiska barnens känsla av sammanhang och delaktighet.

– Detta är nödvändigt för att ett familjehemsuppdrag ska lyckas, säger Annika Leckström. När ett sammanbrott sker i ett familjehem, dvs då en familjehemsplacering avslutas, beror det inte sällan på att de biologiska barnen i familjen tycker att det varit för påfrestande. Nu finns det bara material för föräldrar, men att vara familjehem är ju inget enskilt föräldraprojekt, utan ett uppdrag för hela familjen.

Referensgrupp med professor, socialsekreterare och ungdomar

I referensgruppen som är med och utvecklar materialet finns, förutom Ingrid Höjer professor i socialt arbete med inriktning på barn och familj från Göteborgs universitet och socialsekreterare från Göteborgs och Lerums kommun, också fem

tonåringar som själva har erfarenhet av att vara familjehem.

– Vi har ju precis börjat, men detta är en fantastisk referensgrupp, säger Annika och hennes engagemang går inte att ta miste på. Det är ju barnens röster som vi först och främst ska lyssna till och det är så bra att dessa ungdomar vill vara med och bidra och berätta om sina erfarenheter. Jag är verkligen glad och stolt över att vi gör detta nu.

Tanken med projektet är att det ska mynna ut i ett omfattande material som består av webbplats, film, samtalsunderlag, handbok för föräldrar mm. Materialet tas fram i samarbete med reklambyrån FAB. Intresset för projektet är redan stort, berättar Annika.

– Ja, detta är ett mycket välkommet initiativ och vi har redan fått positiv feedback från olika håll. Universitet, forskare, Socialstyrelsen och andra familjehemsorganisationer har hört av sig. Räddningsmissionen är ju en

tydlig barnrättsorganisation och jag tror att vi har bra möjligheter för att skapa ett bra material. Socialtjänsten har inte samma förutsättningar och resurser för detta, säger Annika.

Att inkludera barnen underlättar för alla

Annika har jobbat med familjehemsvård i många år och sett hur viktiga de biologiska barnen är för att ett familjehem ska fungera.

– Den forskning som finns i ämnet visar tydligt att barnen påverkas mycket i ett familjehem, men ingen har jobbat med det på ett genomarbetat sätt, säger hon. Jag tror att det finns mycket att tjäna på att göra barnen mer inkluderade och motiverade i ett familjehem. Om de är mer förberedda så kommer de att kunna vara mer delaktiga och ha större förståelse, vilket underlättar för alla. Idag är det bara föräldrar som får handledning men det kommer vi att kunna ändra på nu, avslutar Annika. Det känns väldigt bra. ▶

Röster från ungdomar med erfarenhet av att vara familjehem

”

I början mådde jag dåligt. Kände mig som en gäst i mitt eget hem. Men det är en chans att få hjälpa någon annan. Att vara familjehem är ett ansvar som jag inte visste om jag skulle klara av. Man ska ha tålamod. Allt man investerar i tid och kärlek får man tillbaka, men inte på en gång.

Läs mer om Familjehemsverksamheten på raddningsmissionen.se/familjehem

”

Det kan vara bra att veta att det troligtvis kommer att dyka upp utmaningar. Om vi barn får veta mer om det placerade barnet och hur det är att vara familjehem, blir det lättare att lösa problemen.

”

Jag hade gärna träffat någon som varit barn i ett familjehem innan vi bestämde oss. Det är viktigt att veta att man får tycka det är jobbigt ibland. Men det känns positivt att få vara familjehem.

”

Jag tror det är bra med en utbildning för oss barn också, så det inte bara är föräldrar som får göra detta. Man behöver bli förberedd på familjehemslivet både praktiskt och mentalt. Det barn som kommer tar ju plats i ens hem och ens liv.

”

Förhoppningsvis kan vi bidra till att göra det lite enklare att känna igen och hantera olika situationer, hur man får känna och så. Istället för att tackla problemen blint.

Berättelser från en barndom

Som så många andra kom han en dag in genom min dörr på Räddningsmissionens Frukostcafé Vasa. Han ville berätta om sitt liv, men vi skulle inte sitta där på varsin stol. Nej, han gav mig ett USB-minne med 146 sidor berättelser och bilder som han skapat under ett år på behandlingshem. ”Läs” sa han. ”Säg vad du tycker! Jag vill att detta ska nå många!” Jag började läsa.

TEXT: EVA ERLANDSSON & STEFAN ROCK / FOTO: SANDRA MALMTOFT

Mitt namn är Stefan Rock. Jag är född och uppvuxen i Göteborg och här är den sanna berättelsen om mitt och mina vänners livsöden. Jag är ett maskrosbarn. Många av oss dog tyvärr en för tidig död p.g.a. ett liv kantat av droger, fester, kriminalitet och våld. Mitt i allt detta kommer jag också att berätta om glädje, galenskap samt om min gudstro. Den här självbiografen har fått namnet Maskrosbarnen och mitt vilda liv.

Några veckor senare mötte jag Stefan igen. Jag var tagen av det jag läst. Vi kom överens om att publicera några utdrag här i Din Nästa. Syftet är att öka förståelsen för hur olika livets förutsättningar ser ut och varför det ibland inte går så bra.

Från tidig ålder hade jag överskottsenergi. På skolans förslag tog mamma mig till en barnpsykolog. Jag fick kalla kärar av den där främmande människan som så snart

ställde intima frågor. Som om hon kände mig! Jag reste mig upp och gick ut. ”Morsan!” ropade jag. ”Tag aldrig med mig hit igen!”

Stefan och hans bror Glen växte upp med sin mamma och sin styvfar Bertil. Att Bertil inte var deras biologiske far fick de av misstag reda på av skolkuratorn.

Kuratorn frågade Glen, som var ett känsligt barn med kraftigt

temperament, huruvida han trivdes med Bertil som inte är hans biologiske Fader. Jag förstår min broders reaktion, ty jag växte upp med honom. Och den här frågan var högst familjär som sagt. Jag ser honom framför mig nu. Hur adrenalinet stiger i hans kropp. Ögonen vidgas. Han stirrar rakt in i kuratorns ansikte. Glens ögon är vackert isblå, men just då bedrövade och ledsna. Något förmörkade.

Jag var på skolgården när jag fick syn på min bror, som kom rusande rakt emot mig. Jag såg att något var galet. ”Vad är det Glen?” frågade

” Bertil är inte vår Farsa! Fattar du det Stefan! Han är inte vår pappa.

jag. ”Vill du veta en sak Stefan,” utbrast Glen. ”Vadå? Vad är det?” Nu blev jag orolig. ”Bertil är inte vår Farsa! Fattar du det Stefan! Han är inte vår pappa.” Jag sjönk liksom in i mig själv...

Glen kom aldrig till middagen den dagen. Han rymde hemifrån. Han var tio år. I flera dagar var han försvunnen. Tioåriga Glen blev efterlyst. Men tack gode Gud! Morsan hittade honom på stan tillsammans med kriminella barngäng. Hon tog på sig en peruk när hon leta efter honom. Ty hon visste att han skulle springa ifrån henne om han kände igen henne.

Så småningom flyttades Stefan och Glen till en OBS-klass

Jag gick tätt bakom min bror. Ni är sena! sa magistern, som satt och läste tidningen bakom katedern. Jag tittade runt. Det var bara killar i den här klassen. Alla var långhåriga. Det var skinnvästar, fransade västar i jeans-tyg, hårborstar i bröstfickorna och

stora snus-pajer i munnen. Det var en vild rebelliskhet i atmosfären. Konstigt, men jag kände mig hemma på direkten. Det verkade som energin och kemin stämde med mig här.

Stefan började tidigt stjäla saker. När han var 12 år tog han sig tillsammans med en kompis in i ett varuhus via en taklucka.

Jag hade bett morsan att sy några riktigt stora inner-fickor i min jeans-väst. Att stjäla var som en sport för mig o mina kompisar. Morsan hade ingen aning om vad jag skulle med så stora innerfickor till. Men de var väldigt praktiska för detta ändamål. Vid Backaplan låg ett varuhus som hette B o W. Vi hade sett hur en brandlucka i taket stod öppen så en natt stack vi dit. Taket var stort som två fotbollsplaner. Vi tog oss upp, satte fart mot luckan och lutade oss över den drygt kvadratmeter stora öppningen. Där nere låg hela varuhuset under oss. Men det var högre än jag tidigare trott. Det kan ha varit en 10-12 meter ner till golvet. Via en ventilationstrumma tog vi oss ändå ner. Det var läskigt vill jag lova. Cigaretter var inte inlåsta på den tiden. Vi fyllde snabbt våra jätte-väskor. Vi länsade även kassorna på alla växelmynt, men fann tyvärr inga sedlar.

Med vår tunga last tog vi oss ut samma väg som vi kommit. Jag smög in hemma och gömde grejerna. Nästa dag åkte vi till en restaurangägare vi kände. En schyst snubbe som aldrig frågade efter vad saker o ting kom ifrån. ”Ojdå pojkar” sa han. ”Det här var inte dåligt.” Vi förklarade att vi räknat ut att vi hade cigg till ett värde runt 10 000 kr, men att vi var redo att sälja dem för hälften. Han var beredd att betala 3000. Vi sa ”okej, om vi får kaka pizza och dricka öl på restaurangen.” Han svarade ”grabbar, pizza och läsk, inga problem, men ingen öl. Ni är för unga för det.”

Några år senare var Stefan och några vänner ute i en stulen bil då polisen tog upp jakten på dem. Färden gick i hög fart genom hela stan. Vid en rondell nära Näset tog det stopp.

Vi hoppade ur den rullande bilen. M tog mig i handen. Vi sprang det fortaste vi kunde, in bland de mäktigt rika villorna i området. Vi hörde hur polisbilarnas tutande närmade sig som en tyfon. När vi kom ut på en vildvuxen äng mitt i området kastade vi oss ner i det

Ett annat sätt Stefan har bearbetat sitt liv är genom konst. Här är några av hans målningar.

höga gräset. En snutbil bromsade in och lyste med strålkastare alldeles nära där vi låg blickstill. ”Nu är det kört” tänkte jag med ansiktet mot gräset. Men snuten missade oss i all hast. De gjorde en rivstart och fortsatte sökandet. Tur att de inte hade hundar med sig den här natten. Vi gömde oss en stund på en altan och sedan i en vedbod. På morgonen tog jag bussen hem. Morsan satt och drack kaffe innan hon skulle till jobbet. ”Tjenare Morsan” sa jag. ”Finns det någon Oboj hemma?” Jag åt också några sötlimpe-mackor innan jag gick och la mig för att sova. ▶

När Stefan är i 20-årsåldern är han med om en stark andlig upplevelse.

En tro på Jesus har jag alltid haft. Men ingen direkt relation med honom. En kompis var med mig på mitt rum. Ingen av oss var särskilt religiös. Vi satt och läste i bibeln om vad Jesus gjorde. Jag såg honom framför, hur han dog för oss, hur svårt han hade det. Helt plötsligt kände jag en ström av Guds Ande vidröra mitt innersta. Jag förstod helt plötsligt, att det var för mig han gjort det där. Mitt förhärdade hjärta helades genom Jesus där och jag grät. Det var första gången på väldigt länge som jag grät. Jag minns inte att jag kunde gråta innan. Guds kärlek förändrade mitt liv och inställning då jag nästan helt omedvetet tog emot honom som min personlige frälsare.

” Det var första gången på väldigt länge som jag grät. Jag minns inte att jag kunde gråta innan.

Min kompis gick och jag var ensam. Men inte helt ensam, Jesus var där med mig nu. Och från den stunden har han aldrig övergivit mig. Fastän jag lämnat honom ibland. Människor får säga vad dom vill. Jesus talar sant. Och han har tagit sin boning i detta Maskros-barn. Det svåraste är nog att lära sig att förlåta. Först och främst mig själv. Sedan också sin nästa. Men allt i livet blir inte en söndagsskola för att man blir kristen.

Under några år var Stefan engagerad i en församling. Han gick bibelskola och fick vara med och hjälpa andra som hade det svårt med droger

och annat. Han gifte sig och fick barn. Det var en fin tid men så småningom återföll han i missbruk och kriminalitet.

Så här skriver han idag till sina barn: Förlåt, att jag så kom av från livets mening. Att ni senare i livet var tvungen att hälsa på mig i fängelse. Istället för friden, som bör råda, i en helt vanlig familj. Förlåt. För vad ni måste ha fått utstå med en far som uteblir på grund av desperation, missbruk och hyper-aktiv brottslighet.

Stefans bror Glen lever inte längre. Han dog i samband med en skottlossning i Stora Höga 2009. Själv kämpar Stefan vidare. Till yrket är han plåtslagare vilket han när det finns jobb trivs bra med. Han säger att skrivandet har varit ett sätt att bearbeta vad han har varit med om i livet.

Jag klandrar mig själv mycket för skilsmässan och mina problem med droger. Innerst inne ville jag hela tiden vara med mina barn. Deras mor är förståndig, hon tog med barnen och hälsade på mig när jag bodde på olika fängelser och institutioner. Vi skildes som vänner. Och jag tackar henne för den kontakt jag trots allt haft med mina barn genom åren.

Jag ber nu till Gud, att jag inte ska hamna snett igen. Ty jag vet hur snabbt det kan gå för en människa med min bakgrund. Arbetet med andra människor tärde på mig. Frustration och rastlöshet kom över mig på ett ganska så nedbrytande sätt. Jag fick kamp med mig själv. Men det ska ni veta, att min tro på Jesus varar för evigt. Även senare när jag inte levde som jag bör.

Stefans berättelse finns inte utgiven i bokform, men han hoppas att kunna sprida den på olika sätt. Det här har varit ett. Tack Stefan för allt du har delat!

”Jag ber nu till Gud, att jag inte ska hamna snett igen. Ty jag vet hur snabbt det kan gå för en människa med min bakgrund” skriver Stefan.

TACK FÖRETAGSVÄNNER!

Att arbeta med social hållbarhet blir viktigare och viktigare för alla företag. Ett företagsengagemang är också ett bra sätt att samla anställda kring en gemensam fråga. Som företagsvän kan man skänka pengar eller varor, eller bidra med sin kompetens eller tid.

HUVUDPARTNERS

FÖRETAGSVÄNNER GULD

Advokatfirman Glimstedt
Akuro
Appva AB
Balder
Beiersdorf AB
Essity
Fristads
Greencarrier
Gymkompaniet
Husvärden
Inter Terminals
Klädesholmen Seafood
MediaKonsult
Metabolt Center
Odd Fellow Brödrälögret nr 4
Omegapoint Göteborg AB
Sko-Boo
Taxi Göteborg
Trippoint
Vinci Nordic Foundation
Wallstreet Media

FÖRETAGSVÄNNER SILVER

Arcam AB
Bergman & Höök
Borås Djurpark
Cellmark
Ektank
FB Bostad
Frejs Revisorer
Furetank Charter AB
Göfast Gruppen AB
Göteborgs Hamn
Jysk
Järven Healthcare
Kjellberg & Möller
Lindfors Arkitektkontor
Lindome Second Hand
Markera Mark
Mölnåls IBF
Platzer
Reachlog Ab
Rederi AB Donsötank
Skyltmax
Stadsbudskåren Göteborg
Stayhard AB
S:t Lukas
Terntank
Tingstad
Understandit
VBK
Vinga Ship Management
Västsvensk Fuktteknik
Åkeredshallen Livs AB

FÖRETAGSVÄNNER BRONS

BKK Betongkonsulten
Certego
Clarion Hotel Post
Coldforce
Collector
Computime
EcoOnline
Erkesby Consulting
Elektro-Emanuel
Erséus Arkitekter
FAB Agency
Fredag CBWP
GAIS
Global Business Gate Project
Gärdhagen Akustik
Göteborgs Fiskauktionsförening
Hansen
Hagmans Kyl
Havstenssunds Ostron AB
Hede Fashion Outlet
Henrik Sandsjö Fotograf AB
Ica Nära Effkå
Juridiska Byrån
Järntiklar
Klädkällaren
Kylpanel
Landvetter Elkraft
LPE Sverige AB

FORTS. BRONS

Lundin Revisionsbyrå
Luxlight
Majornas Grafiska
MCR AB
MJ Bok & Media
NEWSEC
Nordstan
Odd Fellow Brödrälöge 9
Odd Fellow Brödrälöge 50
Odd Fellow Loge 39 Manhem
Odd Fellow Hemdali
Prevox
Proprius Förvaltning
Recorded Future
Redovisningsbyrå Öckerö
Rotary Gamlestaden
Rotary Örgryte
Sileo Kapital AB
Sirius Shipping
Slottskogens Vandrarm
Svenska Orient Linien
TBS
Teleperformance
TMP
TopLine
Trigger Company
Unitrafo Electric AB
WSA LAW
Yogayama
Zitac Consulting AB

FÖRETAGSVÄNNER

Becksmo Kommunikation
BK Häcken
Blue systems
Bosseblom
Brännö Fotvård
Crosby Redovisning AB
Dagab
Din Bil
Energiprojekt AB
Excelspecialisten
Gunnar Karlsen Sverige AB
Liba Bröd
Linovation AB
Manpower
Marsh Sweden
Mokach AB
Perse Kommunikation
Randstad
Rotary Majorna
SBAB
SJ
SOP Sisjön
Sportson
Technogarden
Tulip Food Company
Valhallabadet

BLI FÖRETAGSVÄN!

Är du intresserad av ett samarbete och vill ha mer info om vad det innebär att bli företagsvän till Räddningsmissionen?

Kontakta Johanna Salenfalk
johanna.salenfalk@
raddningsmissionen.se
0721-454228

3 sätt att stödja oss

1

Engångsgåva

Swish: 900 44 41
Postgiro: 90 04 44-1
Bankgiro: 900-4441

2

Månadsgivande

Ett månadsgivande betyder att mesta möjliga del av din gåva går direkt till vårt sociala arbete. Läs mer på www.raddningsmissionen.se/manadsgivare.

3

Testamente

Genom att skriva in Räddningsmissionen i ditt testamente kan du vara med och göra skillnad i människors liv även efter din bortgång. Att upprätta ett testamente är enkelt och du kan själv bestämma hur dina tillgångar ska fördelas.

!

Skatteavdrag för gåvor

Nu kan du få skattereduktion på gåvor till Räddningsmissionen. Avdraget omfattar 25% av gåvor på minst 200 kr som är skänkta vid ett och samma tillfälle och minst 2 000 kr totalt under ett år. Skatteavdraget kommer sedan på din slutskattsedel. Läs mer på vår hemsida.

?

Kontakta oss

Kontakta oss om du har frågor:
info@raddningsmissionen.se
031-7121200

**SOCIALT
ENTREPRENÖRSKAP**
i kyrka och samhälle

EN FOLKGHÖGSKOLEKURS PÅ HALVFART

Sök nu!

Vill du vara med och utveckla en social diakonal verksamhet i en församling eller idéburen organisation med kyrkan som huvudman? Vill du utvecklas tillsammans med kreativa samhällsentreprenörer? Då är denna kurs något för dig!

Utifrån en idé knuten till kyrka eller idéburen organisation får du verktyg, teori, praktik och individuell coaching för att förverkliga visionen. Socialt Entreprenörskap i kyrka och samhälle hjälper dig att starta, leda, organisera och utveckla sociala och diakonala verksamheter och projekt inom församlingar och idéburen sektor. Utbildningen är ettårig och ges på halvfart som webbaserad distansutbildning och som en studiegrupp i Räddningsmissionens lokaler i Göteborg.

Läs mer och ansök på
raddningsmissionen.se
[/socialt-entreprenorskap](http://socialt-entreprenorskap)

Se filmen om kursen
genom att scanna qr-
koden med telefonen.

”Visst är han fin!” sa hon.

På vårt frukostcafé har vi 18-årsgräns. Det beror på att folk kan vara påverkade och må psykiskt dåligt. Vi vet att det inte är någon lämplig miljö för barn. Men barn är ändå ständigt närvarande genom alla berättelser. Stolta föräldrar visar bilder och berättar om skolresultat eller framgång i ett fotbollslag. Ledsna föräldrar berättar om barn de inte har träffat på länge, om vårdnadstvister och omhändertaganden, om barn som har levt hela livet i Sverige men saknar uppehållstillstånd.

Kvinnan med den fina pojken hade tagit med några inramade foton i en plastpåse. Där låg också brevet om vräkningen. Efter 23 år i samma lägenhet var det nu slut. 3 månadshyror saknades. Hyresvärden vägrade avbetalningsplan.

”Kan du ta hand om de här? Det är på pojken när han var liten och ett på honom nu. Jag tänkte om du kunde ha dem på ditt rum. Så att de säkert inte försvinner.”

Vi får ofta frågor om att förvara saker. Vi säger nästan alltid nej. Om vi sa ja skulle vi kunna fylla alla våra rum och förråd på ett par veckor. Men pastorsjobbet är undantagens konst. Jag sa ja och la fotona längst ner i en byrålåda.

Tillsammans läste vi också brevet där det stod att hon hade tre veckor på sig att tömma lägenheten och flytta

Visst är han fin

sina saker. Flytta sina saker till var?

De kom klockan 11 en onsdag. Hon stod en bit bort och såg på. 7 personer i trappen. Från socialtjänsten, bostadsföretaget, vaktbolaget och en låssmed. De gick in, kontrollerade att ingen var hemma och bytte lås. Det kallas att man plomberar lägenheten.

Två veckor senare flyttades hennes saker till ett förråd. Man skickade ett brev om var det låg och hur hon skulle få tillträde till det. Hon fick aldrig brevet. Det där med adress är svårt när man är hemlös. I brevet stod det även hur hon efter 3 månader själv måste betala hyra för förvaringen.

Ett halvår senare satt vi på mitt rum. Sedan vräkningen hade hon bott runt hos bekanta och sovit en del ute. Vi hade just fått bekräftat att alla saker från lägenheten hade hamnat på tippen.

”Jag bryr mig inte så mycket om det faktiskt” sa hon. ”Min son är stor nu, han klarar sig. Och allt det viktigaste bär jag inom mig. Det är alla fina minnen. Att jag trots allt som hänt har fått vara hans mamma. Men jag är glad om du tar hand om foton. För visst är han fin!”

Det hände något med hennes blick när hon sa det. Det händer nästan alltid något i blicken när föräldrar pratar om sina barn. Alldeles oavsett hur livet ser ut. Jag tror det är kärlek.

Eva Erlandsson
Pastor och verksamhetsledare
för Gatukyrkan

FISKEBÄCKS LÖPET

VIRTUELLT LOPP

1 - 6 juni

Även detta år arrangerar vi Fiskebäckslöpet, ett virtuellt lopp under en hel vecka, 1-6 juni. Närsomhelst kan du, dina vänner eller kollegor gå eller springa den vackra 10 km-banan med start vid Sjöbacka i Fiskebäck. Fiskebäckslöpet arrangeras till förmån för Solrosen, Räddningsmissionens verksamhet för barn med en förälder i fängelse.

Läs mer och anmäl dig
på ***fiskebacksloppet.se***

ARRANGÖRER

Räddningsmissionen

 Equmeniakyrkan
FISKEBÄCK

Fiskebäck
KYRKAN